

Sen Olmadan Asla

– MustafaSakarya · 01 Haziran 2010

Sabah erkenden kalkmıştık. Pırıl pırıl bir ilkbahar sabahı vardı dışarıda. Akşamdan hazırlamıştık o günkü piknik malzemelerini.

Yarım saat olmuştu yola çıkalı. O yarım saatte bilmem kaç kez göz göze bakışmıştık. Her bakışımız binlerce sevgi mesajıydı birbirimize.

Aradan kırk beş dakika geçmişti. Gözlerine baktığımda bu kez korku ve dehşeti görmüştüm! Maalesef ben geç kalmıştım üzerimize deli gibi gelen kamyonu görmekte.

Piknik sepeti yere saçılmış darmadağındı. Arabamız ters dönmüş üstünde kara dumanlar. Ve sen kanlar içindeydin. Bense yaralarımın acısını unutmuş çıldırmışçasına sana ulaşmak için çabalıyordum!

Aradan on gün geçmişti. Hastane odasında başında beklerken,"Çok şükür "diyordum. Yüce Rabbim seni bana bağışlamıştı. Ama o an sana söyleyememiştim bir daha hiç yürüyemeyeceğini.

Hastaneden taburcu olup seni kucağımda eve çıkarırken, akıttığın gözyaşları benim içime damlıyordu sanki.

Günler geçmişti; ne sen alışmıştın bu durumuna, ne ben senden gizleyebiliyordum için için ağladığımı. Bu olaydan sonra ben sana daha bir şefkatle sarılırken, sen bu halimi sana acıdığımı yoruyordun. Çaresizdim. Ben, sana yardım etmeye çalıştıkça sen benden kaçıyordun. Benim iyi niyetlerimi, sana rehber olan inatçı gururunla hep yanlış anlıyordun.

Çok zaman sonra seni ikna edip, ilk kez dışarı çıkardığımda ağlayıp hemen eve dönmek istedin. Seni çarşıda tekerlekli sandalyeyle dolaştırırken utandığımı sandın. Oysa ben seni gururla taşıyordum, sırtımda, kucağımda ve yüreğimde.

Arkadaşlarımız arıyordu telefonla, "Hadi sinemaya, Hadi bir yerlere gidelim" diye. Acıyla birbirimize bakıyor, içimizden sessizce kahroluyorduk. Çaresi neydi bilemiyorduk.

Aradan aylar geçmiş ve sen bu halini halen kabullenememiştin. Ben seni bir kez de olsa güldürebilmek için her an dizinin dibinde, gözlerinin içinde. Umutlar içindeydim.

İşten geldiğim bir akşam, o sözün yüreğime hançer gibi saplanmıştı! Benden ayrılmak istiyordun. Hıçkırarak ağlıyordun" Bırak beni. Yalvarırım bırak beni."diyordun. "Benim yüzümden hayatını karartma.

Benden sana eş olmaz" diyordun. Tükenmiştin artık.

Oysa bilmiyordun ki ben, senin bir nefesine, bir bakışına bu ömrümü feda etmeye çoktan razı olmuşum.

Ama olmadı. Beni her gördüğünde daha çok üzüldün. Seni, içine düştüğün umutsuzluk kuyularından bir türlü çıkaramadım. Ben çabaladıkça sen daha diplere sakladın kendini. Benden gizlendin. Eve her gelişim, yaralarını deşişim oldu. Aklınca bana ters davrandın, senden soğur, bırakırım sandın. Ama aldandın! Özünü unuttuğumu sandın.

Onca doğan güneş evimizdeki karanlığa hiç değmedi. Sen kökü kesilmiş gül gibi soldun, eridin gittin. Seni gördükçe ben bittim. Bana çıkar yol bırakmadın. Kalbimi sen de, acımı içimde alıp, çaresizce gittim.

Senden sonra, ne pırıltılı bahar sabahları oldu, ne ruhum mutluluğu buldu. Senden sonra hiç kimseyi de sevmedim ben. Hiç kimse senin ışığında parlamadı. Parlayacak ışıkta aramadım zaten.

Dostlarım söyledi; saatlerce camın önünde durup dışarı bakıyormuşsun. Kalbinde beni, titreyen dudaklarında ismimi, sayıklıyormuşsun.

Farksız mıydım sanıyordun? Ben, geceleri seninde aynı yıldızlara bakma ihtimalinle gökyüzüne bakıp avunuyordum hep. Her gece, dinmeyen hasretinle resmine bakıp, saatlerce konuşuyor, rüyalarımnda sana sarılıp hıçkırma hıçkırma ağlıyordum.

Sürekli içimden"Neden? Neden beni zorla kendinden uzaklaştırdın? Diyordum. Acımdan, kızgınlığımdan sana "Sen aptalsın, ahmaksın, kalpsizsin" diyordum. Ama, sen asla öyle değildin, biliyordum. Sen bu kötü sıfatlardan hiç biri değildin. Sen melektin. Sen canımdın, iki gözümdün. Cennet'ten hediyeimdin.

Sana defalarca ulaşmaya çalıştım. Kapılarında sabahladım. Beni hep engelledin. Kendini bana sır ettin. Kederden çöküp gitmiştin, görüp, üzüleyim istemedin.

Ve sen, benim baharım, aşkı, bir tanem... Bir sabah vakti kurumuş bedenimle sessizce göçüp gittin bu alemden. Ardında, yarım kalan hayallerimizdi, bana acı hatıra olarak kalan senden.

Senden sonra, benim, sokaklarda, köprü atlarında gülerek dolaştığımı görenler ardından delirdiğimi sandılar.

Oysa yanıldılar, perişan, derbeder halime aldandılar.

Ben biliyordum ki sen cennete ellerini açıp kavuşmamız için hep dua ediyordun. Yüce Allah birbirini bu

kadar sevenleri kavuřtururdu elbet. İřte ben buna sevinip, bunun mutluluęuyla gülüyordum.